

Hazael González

Va arribar, puntual com les oronetes de la primavera, aquest certamen de premis que sembla ser la panacea del Setè Art, aquella ocasió que tots els aficionats esperam amb una il·lusió que frega l'infantilisme, ja que sabem bé que aquests premis no són més que una baula més en la cadena del gran negoci que és el cine... però, en fi, que no és pecat somiar, i que un premi sempre és un premi, i quan està ben donat ens n'alegram moltíssim i deim que se n'ha fet justícia. No crec que, a aquestes alçades, els desvelis cap secret si els dic que el magnífic Javier Bardem no se n'ha duit l'estatueta, així que anem a les nostres coses, que és el que ens ocupa...

Superada ja de forma definitiva la divisió en categories dramàtica i comèdia, les nominacions d'enguany brillaven pel seu aspecte juvenil i novedós: els candidats no eren precisament nous, i després de conèixer les nominacions, perdonin si en un moment de debilitat em vaig tenir ganes que passassin tots a millor vida d'una vegada, almanco, per poder contemplar altres noms a la llista... Vegin, vegin.

John Williams per *El patriota* (*The Patriot*, Ron Howard, 2000) no era precisament el preferit: dèiem l'any passat, textualment, "ja van trenta-vuit nominacions i cinc premis, no es podrà queixar...", així que, amb la d'a-

quest any, ja van trenta-nou. Since-rament, ja està bé... i no és que la seva feina a la pel·lícula sigui dolenta, alertat, però sí una mica repetitiva i amb aquella flaire patriòtica que agrada tant als americans...

Ennio Morricone per *Malena* (Giuseppe Tornatore, 2000) és un d'aquells històrics que no ha aconseguit mai l'estatueta, però que l'han nominat cinc vegades, si comptam aquesta, i que ja té nombrosíssims premis de totes les mides i colors (deu ser que, com que és italià...).

Rachel Portman per *Chocolat* (Lasse Hallström, 2000) ja en té un, com també dèiem l'any anterior (quantes cares conegudes, no és ver?), de fa poc (*Emma*, Douglas McGrath, 1996, en comèdia), i això que tant la feina com la pel·lícula són més que agradables, no em confonguin...

No parlem ja de Hans Zimmer i Lisa Gerrard, nominats per la magnífica *Gladiator* (Ridley Scott, 2000), però que també són històrics, sobretot ell, que ja va guanyar l'estatueta el 1994 per *El rey León* (*The Lion King*, Roger Allers i Rob Minkoff), un bon treball del qual se'n va parlar molt. A partir d'aquell any, es va desdoblar la banda sonora, perquè ja era el cinquè any gairebé consecutiu que la companyia Disney se'n duia els premis de banda sonora i cançó... *Gladiator*, insistesc, és una magnífica banda sonora, tot i que en molts de moments ens recordi la més que suada *Els planetes*

de Holst, i a més el film tenia totes les cartes per ser el favorit, així que hi havia moltes possibilitats que repetís...

Ves per on, però, de vegades l'Acadèmia vol fer les coses tan bé i no quedar malament amb ningú que, al final, acaben donant premis que sorprendran el més pintat, compositor inclòs... M'explic: el gran èxit a Amèrica enguany era la taiwanesa *Tigre y Dragón* (*Crouching Tiger, Hidden Dragon*, Ang Lee, 2000), un film d'arts marcials que uneix tradicions orientals mil·lennàries amb sentimentalismes barats d'Occident, i dóna com a resultat un híbrid molt agradable de veure, que ha obtingut ni més ni manco que DEU nominacions als Oscars. Però és clar, com que els premis que se n'havia de dur no eren molt importants (això era ben clar), la banda sonora ha anat a parar a mans de Tan Dun, que no tenim el gust de conèixer (que em perdonin si algú ja el coneixia, però per part meua ni tan sols sé si és home o dona), però, per altra part, no és no se'l meresqués, perquè la composició és realment bella i molt treballada... Al final, el que volíem s'ha complert, perquè ha estat sang nova (i tan nova...) qui se l'ha enduit. No és la vida una mica estranya, de vegades...?

Per cert, la cançó se l'ha enduit Bob Dylan per *Things Have Changed*, del film *Jóvenes prodigiosos* (*Wonder Boys*, Curtis Hanson, 2000). ■

